

A prófécia alapjai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:21-24; 4Mózes 2:3-25;
Ézsaiás 6:6-8; 14:12-14; Ezékiel 1:4-14; Jelenések 4:1-11

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én azt mondtam: Íme, itt vagyok én, küldj el engem” (Ézs 6:8, ÚRK)!

Istennek azon az alapon van joga uralkodni az univerzum felett, hogy mindent Ő teremtett (Jel 4:11), a másik ok pedig a jelleme. A jellemét megismerve kezdjük egyre jobban megérteni, hogyan és miért szűkölködik a bűnös ember Isten dicsősége nélkül (Róm 3:23).

Ezen a héten még tovább haladunk előre a tróntermi látomásban. Elgondolkodunk azon, hogy miként viszonyul a bűnös emberiség a szent Istenhez, hogyan állít helyre bennünket Krisztus áldozata és visz közelebb a trónhoz. Isten helyre akar állítani bennünket, nemcsak egyéenként, hanem az emberiség egészét is, hogy újból az Ő dicsőségét mutassuk be a teremtett világban. A Biblia többi részét átvizsgálva fontos nyomokat találunk, amelyek segítenek megérteni, illetve kellőképpen értékelni a nemes hivatást, amit bűnbocsánatot nyert és megváltott bűnösökként Istentől kaptunk.

Az ember lázadásának egyszer s mindenkorra, örökre vége lesz. Utána Isten szeretetben gazdag, önmegtágadó és önfeláldozó jelleme még fényesebben tündököl majd, mint ahogy eredetileg tervezte az emberiség számára. Ő soha nem akarta, hogy az ember elbukjon, viszont a kereszt különleges módon tárja elénk szeretettel teljes jellemét.

ITT VAGYOK, KÜLDJ EL ENGEM!

Évekkel ezelőtt egy gyülekezetben elhatározták, hogy felújítják a korszerűtlen alagsort, és új közösségi terem alakítanak ki. Az egyik első lépésként új fényforrásokat helyeztek el, mert arra gondoltak, hogy így minden jobban mutat majd. Ám amikor elkészültek, a terem még *rosszabbul* nézett ki, hiszen a fényben a hibák is jobban látszanak.

A mennyei trónterembe betekintő, káprázatos látomás nyomán Ézsaiás fájdalmasan szembesült saját hiányosságaival: „*Jaj nekem – kesergett –, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom! Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim*” (Ézs 6:5, ÚRK)! Mi is így éreznénk, ha hirtelen az Úr elé vezetnénk. A ragyogó világosságban minden mentségünk eltűnik. Isten színe előtt érzékeljük elveszett állapotunkat. Ézsaiásra azonban élete legnagyobb meglepetése várt.

Olvassuk el Ézs 6:6-8 verseit! A próféta tudta, a bűn miatt „végünk van”. A bűn zsoldja halál. A szeretet Istene azonban ahelyett, hogy magunkra hagyja a következményekkel, közelebb von magához. Mi az eredménye ennek? Miért olyan fontos ez?

Ézsaiás megtisztult bűneitől, amikor a szeráf az oltárról vett parázsló szénnel megérintette az ajkát. Valószínűleg itt a füstölőáldozati oltárról van szó, ahol közbenjárást végeztek Isten népéért (lásd Jel 8:3-4). A próféta bocsánatot nyert bűneire, így már alkalmasnak ítélték arra, hogy megálljon Isten színe előtt. Azt a megbízást is kapta, hogy Istent képviselje a világban.

Érdekes, a „szeráf” szó azt jelenti, hogy „tűzlény”. Figyeljük meg, mit mondott Jézus Keresztelő János szolgálatáról: „*Ő égő és fénylő lámpa volt, de ti csak egy ideig akartatok örvendezni világosságában*” (Jn 5:35, ÚRK). Természetesen János is bűnös ember volt, akinek szüksége volt a kegyelemre és a megváltásra, de a szolgálatával rámutatott arra, aki egyedül képes kegyelmet és megváltást hozni.

Jézus azért jött, hogy tökéletesen bemutassa az Atya dicsőségét, Isten pedig elküldött előtte egy prófétát, egy bűnös embert, és a mennyei szeráfokéhoz hasonló feladatot bízott rá.

Ézsaiás csak azután mondta: „itt vagyok én, küldj el engem!” (Ézs 6:8, ÚRK), amikor már tudta, hogy megtisztult bűneitől. Mit felelhetünk mi, ha Jézus vére megtisztított a bűneinktől?

A KÉT KERUB

Amikor Isten kiküldte ősszüleinket a kertből, reményt ébresztett bennük, beszélt nekik a Messiásról (1Móz 3:15), az Éden kapujába pedig jelentőség-teljes szimbólumot helyezett: két kerubot állított oda fényes lángpallossal. Ne hagyjuk figyelmen kívül, hogy ez a jelenet emlékeztet a szövetség ládájára, ami Isten trónját szimbolizálta (2Móz 25:18)!

Olvassuk el 1Móz 3:21-24 szakaszát! Mi volt a kerubok feladata, és miért?

A kerubok egyrészt azt a feladatot kapták, hogy ne engedjék az élet fájához a bűnösöket (1Móz 3:22), ugyanakkor azt a reményt és ígéretet is szimbolizálták, hogy az ember egy nap majd visszajuthat a Paradicsomba. „Az Édenkert a földön maradt hosszú idővel azután is, hogy gyönyörű ösvényeiről Isten elűzte őket. Az elbukott emberiség még sokáig nézhette az ártatlanság hazáját. Bejáratát angyalőrök zárták el. A Paradicsom kerubok őrizte kapujánál megmutatkozott Isten dicsősége. Ádám és fiai ide jöttek istentiszteletre. Itt fogadták meg újólag, hogy engedelmeskedni fognak a törvénynek, amelynek megszegése miatt kellett az Édent elhagyniuk... A végső helyreállításakor azonban, amikor Isten »új eget és új földet« (Jel 21:1) teremt, dicsőbb díszbe fogja az Édent öltöztetni, mint amilyen kezdetben volt” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 36. o.).

1Móz 3:24 szóhasználata szintén érdekes: a Biblia szerint Isten a kerubokat a kert keleti oldalához „helyezte”. Az eredetiben itt a *sákan* héber szó áll, ebből a szógyökből ered a szent „sátor” (lásd 2Móz 25:9; 4Móz 3:26), amiben Isten dicsősége lakozott a nép között. A Bibliában ugyan nem szerepel az általánosan ismert *sekina* szó, ami Isten jelenlétére utal, de ennek is az a szó az alapja, amit gyakran „sátornak” írnak. Ezt a verset tehát így is lehet fordítani: „Isten az Édenkert keleti oldalánál *sátoroztatta* a kerubokat.”

A Biblia Isten jelenlétével kapcsolatban említi a kerubokat (lásd 1Krn 13:6; Zsolt 80:2; Ézs 37:16), különösképpen a trónjával összefüggésben, ott hirdetik a nevét. Ne feledjük, Jelenések 4-5. fejezetében a huszonnégy vén Isten tróntermében jelenti ki, dicséretet énekelve, hogy Isten jogosan uralkodik, hiszen mindent Ő teremtett. Így jobban megérthetjük a tróntermi jelenetet, illetve azt, hogy milyen szerepet kapunk az Alkotónk előtt mi, bocsánatot nyert bűnösök.

PARÁZSLÓ SZÉN

Az egész Ószövetségben olvasunk kerubokról – élőlényekről (Ez 10:8), vagy aranyból készült figurákról (2Móz 25:18). Gyakran közvetlenül Isten trónja mellett állnak, Isten dicsőségét ragyogtatják az univerzumban. A szentek szentjét elválasztó kárpitra is hímeztek kerub alakokat (2Móz 26:1). *A zsoltárok könyve* azzal érzékelteti Istennek a teremtett világ feletti nagyhatalmát, hogy költői kifejezéssel ábrázolja Istent, amint kerubok szárnyán repül (Zsolt 18:11). Az Úr parancsára a szövetség ládájára két, tömör aranyból készült, szárnyaikat egymás felé fordító kerub alakját kellett állítani (2Móz 25:18-20).

Olvassuk el Ez 1:4-14 szakaszát! Milyen hasonlóságokat találunk az ebben a részben, valamint Ézs 6:1-6 szakaszában és Jel 4:1-11 verseiben szereplő jelenetek között?

Ezékiel előtt feltárult Isten lenyűgöző hatalma. Először is, ez eléggé zavarba ejtő jelenet, éppen illik ahhoz a nehéz helyzethez, amiben Isten népe akkor talalta magát: a kiválasztott nép nem az ígért földjén, hanem babiloni fogságban élt. Ezékiel a jelenetet tanulmányozva felnéz, és meglátja Isten trónját.

Figyeljük meg, hogy milyen fontos párhuzamokat találunk más „tróntermi” látomásokkal! Ezékiel látomásában az élőlények négy-négy arca hasonló ahhoz, amit János látott: oroszlán, sas, bika és ember.

Ezékiel a leírás elején nem nevezi meg konkrétan a négyarcú titokzatos lényeket, de később, egy másik tróntermi jelenetben (lásd Ez 10:1-21) keruboknak mondja őket. Ézsaiás szeráfokkal kapcsolatos látomásában olvasunk még a parázsló szénről. A szeráfok arca is olyan, mint a János látomásában szereplő lényeké. A kerubok *mindig* ott vannak, amikor Isten trónját, vagy az azt jelképező szövetség ládáját látjuk, azt, ami Isten találkozóhelye volt Mózesrel (2Móz 25:22). A próféták lenyűgöző látomásaiban is szerepeltek kerubok. Szorosan kötődnek Isten trónjához. Az Úr terve szerint minden teremtményének az Ő dicsőségét kell tükröznie, akár a saját képére teremtett emberiségről beszélünk, akár az angyalokról, akik közvetlenül fenséges trónja mellett állnak.

Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten. Hogyan értékeljük önmagunkat a szentséghez viszonyítva, aminek Ezékiel tanúja lehetett? Mennyire vagyunk tehát ráutalva az evangéliumra?

NÉPE KÖZÖTT LAKOZÓ ISTEN

A felhőben megnyilatkozó Istent követő izraeliták megálltak az ígéret földje felé vezető útjukon, felállították a szent sátort, majd pedig törzsenként tábor vertek körülötte – három-három törzs helyezkedett el minden oldalon. Isten dicsősége leereszkedett a szentek szentjére, hogy az Úr a népe között lakozzon.

A sátor mind a négy oldalán volt egy-egy domináns törzs. 4Mózes 2. fejezete szerint melyek voltak ezek?

4Móz 2:3 (keleten) _____

4Móz 2:10 (délen) _____

4Móz 2:18 (nyugaton) _____

4Móz 2:25 (északon) _____

Figyeljük meg, hogy minden domináns törzsnek megvolt a saját zászlaja, ami rájuk mutatott. A Szentírás ugyan nem írja le pontosan, hogy milyen kép volt a zászlókon, de egy érdekes hagyomány – nagyjából 1Mózes 49. és 5Mózes 33. fejezetei alapján – a négy arc egyikét köti az égtájakhoz. „Rabbinikus hagyomány szerint Júda törzsének zászlaján egy oroszlán, Rúbenén egy ember vagy egy emberi fej, Efraimén egy bika, Dánén pedig egy sas alakja szerepelt, tehát a négy zászlón az Ezékiel által leírt kerubok alakjában összeolvadó négy élőlény tűnt fel” (Carl Friedrich Keil, Franz Delitzsch: *Commentary on the Old Testament*. 1. köt. Peabody, MA, 2011, Hendrickson, 660. o.).

Természetesen túlzásba is lehet vinni a tradíció magyarázatát, de azért érdekes ezt az ősi hagyományt összevetni a Bibliának az Új Jeruzsálemre vonatkozó leírásával. Jellemző mintázat tűnik így ki: a város mind a négy oldalán kapuk vannak, amelyek három-három törzset jelképeznek (Jel 21:12-13).

Izrael táborának és az Új Jeruzsálemnek a leírása egy jelentős tényt emel ki: Istennek az a szándéka, hogy az emberiséget a trónja közelébe vigye. *A jelenések könyvének tanítása szerint „az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány”* (Jel 21:22).

Természetesen mi nem Izrael táborában élünk, hogyan húzódhatunk mégis közelebb Istenhez a gyakorlatban?

LUCIFER BUKÁSA

Felfoghatatlannak tűnik, hogy Lucifer egykor oltalmazó kerub volt, kiemelt pozíciót foglalt el közvetlenül Isten trónja mellett. Pusztán a lényével, a létezésével is Isten dicsőségét mutatta be az egész világmindenség előtt. Majd elkezdett a saját dicsőségével foglalkozni, már nem a Teremtő dicsőségét tartotta szem előtt, vagy még pontosabban: azt képzelte, hogy nem kapja meg azt a tiszteletet, ami járna *neki*.

Olvassuk el Ézs 14:12-14 és Ez 28:11-17 szakaszát! Mi vezetett Lucifer bukásához? Vessük össze ezeket a verseket Jel 14:1-12 részével is! Mi történik ebben a fejezetben? Hogyan érthetjük ezt meg még jobban Lucifer bukásának és az emberiség Krisztusban nyert pozíciójának összehasonlításával?

Figyeljük meg, hogy Lucifert levetették a szent hegyről, de a megváltottak a Sion hegyén állnak Isten Bárányával. Azt olvassuk, hogy Lucifer ott volt az Édenben, ahol egykor az ember is élt, de ellentétben Sátán sorsával, az emberiség visszajut a Paradicsomba – Krisztus által (lásd Jel 22:1-3).

Ebben az összefüggésben rendkívül sokat mond a következő idézet Ellen G. White tollából: „A menny diadalt arat, és az Úr megváltottai töltik be az űrt, ami Sátánnak és angyalainak a bukása miatt keletkezett” (*The Advent Review and Sabbath Herald*. 1900. május 29.).

A megváltottak csak az evangélium által lehetnek a mennyben! Valójában Jelenések 4-5. fejezeteinek tróntermi jelenetében szemléletes módon találkozunk az evangélium témájával, a megváltással. Az angyalok ezt kiáltják: „*Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet, és felnyisd pecsétjeit, mert megölték, és véred által megvásároltál Istennek minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből*” (Jel 5:9, ÚRK). Micsoda kép ez az evangéliumról, Jézusnak az emberiség megváltásáért elszenvedett haláláról!

Az első angyal üzenete hív, hogy hirdessük „*az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6). Hatalmas erővel hirdetik, hogy mit tett Krisztus a világért. A föld történelmében egyetlen ember sincs, akire ne lenne érvényes Krisztus halála, csak hallaniuk kell róla és el kell döntenünk, hogy elfogadják.

Mi a szerepünk egyházként és egyénenként abban, hogy bemutassuk a világnak Krisztust és azt, amit értük is tett?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, „A küzdelem véget ér” c. fejezetből 570-572. és 576-578. o.

Sátán, a hajdani oltalmazó kerub mindenkiből ki akarja ölni a bizalmat Isten kormányzata iránt. Isten engedi, hogy a bukott angyalok folytassák a lázadást, mert be akarja mutatni a világmindenségnek az önfelmagasztalásból eredő gonoszság mélységét. Sátánnak sikerült ugyan bevonni az emberiséget a háborújába, amit Isten ellen folytat, de a kereszten Krisztus már döntő vereséget mért rá, biztosítva ezzel az emberek helyét ott, ahol egykor a bukott angyalok álltak. Krisztusban a bűnösök világosan megcáfolják Lucifer állításait. A végső jelenet bizonyos értelemben Isten jóságának és szeretetének még hatalmasabb nyilvánkoztatása lesz annál, mint ami Lucifer bukása előtt volt. Nem Isten akarta, hogy gonoszság legyen, ami örök következményekkel járó tragédia, de miután minden lezárul, Isten jósága és szeretete olyan módon nyilatkozik meg, ami máskülönben nem történt volna meg.

Krisztus „rátekint a képmására átalakult megváltottakra, akiknek jelleme Isten jellemének tökéletes tükre, és arca Királyuk arcának mása. Meglátja bennük lelke vajúdásának gyümölcsét, és elégedett. Majd olyan hangon, amelyet mind az igazak, mind a gonoszok tábora meghall, ezt mondja: »Íme, ők azok, akikért véremet ontottam! Értük szenvedtem, értük haltam meg, hogy velem éljenek az örökkévalóságban.« A trón körül álló fehérruhások dicsénekebe kezdenek. »Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és dicsőséget és áldást« (Jel 5:12)” (i. m. 572. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Képzeld el, hogy ott állunk Isten előtt minden hiányosságunkkal, jellemhibánkkal, rossz tetteinkkel, gondolatainkkal, indítékainkkal, és előtte mindez nyilvánvaló! Mit érdemelnénk, méghozzá joggal? Egyedül miben reménykedhetünk? Miért van szükségünk rá, hogy már most és az ítéletben is betakarjon bennünket „Istennek igazsága... a Jézus Krisztusban való hit által... mindazoknak, akik hisznek” (Róm 3:22)? Röviden: Miért van szükségünk az evangéliumra?
- 2) Keresztelő János olyan szerepet töltött be égő, fénylő lámpásként, mint a szeráfok (lásd Jn 5:35). Krisztus előfutára volt, hirdette a Mesiás első eljövetelét. Isten végidei népének milyen szempontból van hasonló prófétai szerepe?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:

TÖREDÉKEK

Belső hegyomlásom törmelékén
baktatok
botladozva
fölfelé.

Lassan nyíló rózsá-hitem
tömjén illatot dadog.

Kigyúlni;
minden irgalmas
reggelen és estén
amikor a szavak
csendben fölénk hajolnak.

Fényeskedő igazaim hiábavalósága
az idő darálójának
roppant erejében kering.

Izzó parazsád
belső szobám kandallója,
fényes kereszted
létem izzó parazsa.